

Gorčin Stojanović: Kad bi Beograd imao...

Gorčin Stojanović · 08.04.2017, 08:00

Za ovu vest ne postoje komentari

Like 0

Share

Tiny

FOTO: D. BARIŠIĆ / LIPAS MEDIA

Kad bi Beograd imao pravu i čestitu koncertnu dvoranu, takvu u kojoj bi i građani višl od stotinu i osamdeset santimetara mogli spakovati svoje udove u stisnute stolice, kad bi ta dvorana bila osvetljena tako da lica izvođača ne vidite samo kad televizija donese dodatno prednje svetlo, kad bi u toj dvorani bilo moguće videti izvođače i zbog toga što je gledalište/slušalište postavljeno tako da niko nikom ne smeta, kad bi bilo onemogućeno ulaziti i izlaziti za vreme stvarova, kad bi oni koji hronično kašlju, neobuzdano kijaju i histerično listaju jedva dve stranice fotokopiranog programa ili proizvode sinkopatske udare krotodilskim škljocanjem svojih tašni i naglim povlačenjem rejsferstusa – o zvonjavi telefona ne treba govoriti, još uvek ima i onih koji ne odustaju od karakteristične "okijine" melodije koja već izaziva i nostalgiju, kad bi, najzad, bilo moguće razumeti zašto neko oedi u kaputu u ionako zagušljivoj sali, kaputu koji će, dakako, skinuti usred izvedbe, udarajući onog do sebe i proizvodeći još jednu porciju slučajnih i nepotrebnih zvukova - kad bi sve to bilo moguće prenebregnuti, onda bi se moglo kazati i da je obeležavanje osamdesetogodišnjice života Filipa Glasu, jednog od najvećih živih kompozitora današnjice, bilo savršen kulturni događaj.

A, zapravo, jeste. Jer, dve gransinjore avangardne muzike kod nas, pijanistkinje Nada Kolundžija, svojom robusnom suptilnošću, i Branika Parić, svojom nežnom postojanošću, uz motoričnu energiju Nataše Parezanović, tvrdim i humor VIS-a Ljubičića, priredile su u sredu, petog aprila, na Kolarcu, upravo takav cin. Senjalni minimalizam glavnog protagonista-slavljenika, baš kao i izbor savremenika i onih koji, zajedno s njim, čine esenciju kompozitorske umetnosti druge polovine prošlog i početka ovog veka, poput Gevina Brajersa ili Meredith Monk, odsvirani su sa onom istom strasću koje će, verovatno, biti za mlade slušaoce ono što su za neke od nas pre trideset i kusur bili dvostruki album sa zvucima prepatiranog klavira što ga je izdao beogradski SKC, a odsvirala Nada Kolundžija ili album "Inities" Branike Parić, sa muzikom Erika Satija - otkrovenje.

Još samo kad bi oko kulture bilo malo više - kulture. I kad bi Beograd imao čestitu koncertnu dvoranu. Makar i na vodi.